

simpel ministeriel Bekjendtgjørelse, og at Indholdet ved Lovudkastets Tiltrædelse indirekte billiges af Rigsdagen. I ethvert Fald kunne vi ikke tilraade at ophøje Anordningen til Lov paa den af to af Udvalgets Medlemmer foreslaaede Maade, efterdi det forekommer os, at Ophøielsen til Lov, naar denne skulde finde Sted, maatte stee ved at optage Anordningens Indhold i selve Loven efter en forudgaaet mere indtrængende Drøftelse af alle Enkeltheder, deriblandt Bestemmelserne i § 2, forsaavidt angaaer Omfanget af Biskoppens Myndighed, samt § 4, hvilke navnlig i saa Fald maastee kunde trænge til yderligere Forklaring; men til at gjøre Forslag i denne Henseende føle vi os, efter vor Stilling til Sagen, ikke kalbede.

I Henhold til det saaledes Anførte tillader dette Mindretal sig atstaa at indstille, at Lovudkastet, mod hvis eget Indhold vi Intet have fundet at erindre, vedtages i den Stikkelse, hvori det er Landsstinget forelagt.

Medundertegnede Clausen kan ikke slutte sig til Udvalgets øvrige Medlemmer, og begrundet sin eenlige Stilling saaledes.

Anordningen af 2den Oktober 1862, som to af Udvalgets Medlemmer ønske at see ophøjet til gjældende Lov, gaaer ud over den Grændse, som Landsstinget i Sessjonen 1860 — i Overensstemmelse med det af Kultusministeren forelagte Udcast til Lov om Oprettelse af Meningshedsraad — besluttede at opretholde; Indrømmelse af Sognekirkerne til fremmed Sogns Præst var her nemlig indskrænket til de i enkelt Huusstand foresaldende kirkelige Handlinger: Daab, Brudevielse, Begravelse. Anordningen gaaer et følgerigt Skridt videre, idet § 2 udvider denne Indrømmelse til den egentlige Menighedshandling i Kirken: Altergangen; — til en saa vidt gaaende Indrømmelse var der i 1860 stillet Forslag i Landsstinget, men Forslaget blev forkastet med 20 Stemmer mod 16. Den nu ad administrativt Veie foretagne Udvidelse er paa det Alvorligste

og meest Indtrængende bleven fraraadet i de officielle Betænkninger, som ere afgivne af samtlige Biskopper — med een Undtagelse. Det er deri vist, at der ved Anordningen bliver ført et Princip ind i vore kirkelige Forhold, aldeles forskjelligt fra det, som ligger til Grund for Loven af 4de April 1855, og at der herved er hanet Veie for en gradvís Oplosning af den kirkelige Sogneorganisation. Ligesom jeg er i Et og Alt enig med Indholdet af disse Betænkninger, saaledes kan jeg ikke Andet end i den Afgjørelsesmaade af reen kirkelige Anliggender, hvorpaa der her er givet Exempel, see et i høi Grad foruroligende Barsel for vor Folkekirkes Fremtid, saakænge som den endnu skal vente paa den Betyggelse, der vilde være givet ved en Forsatning, som er tilstaaet Kirken i Grundloven.

Det er en Selvsølge, at jeg ikke kan tiltræde noget Forslag eller deeltage i noget Skridt, sigtende til at give Anordningen af 2den Oktober d. N. som Heelhed Karakter af Lov; hvormod jeg, dersom Indholdet af samme skulde blive gjort til Gjenstand for Lovgivningsmagtens Virksomhed, vilde, allerede som Medlem af Landsstinget, arbejde paa at faae dette Indhold ført tilbage indenfor den Begrændsning, hvor det har vundet Billigelse af Thingets Fleertal: ved Forkastelse af Anordningens § 2. Og jeg veed ikke, at der gives nogen anden Veie, ad hvilken „Ophøielse til gjældende Lov“ kan iværksættes, end den, som Grundlovens § 55 foreskriver.

Det foreliggende Lovudkast træder frem som simpelt Anhang til Anordningen af 2den Oktober d. N. Det følger af min anthede Stilling til samme Anordning — grundet i min Overbeviisning om et Kirkevæsens Tary og om dets Ret — at jeg ogsaa maa erklære mig imod Lovudkastet. Jeg skjønner heller ikke, at en administrativ Myndighed, som selv kan magte det Principielle, ikke skulde kunne undvære Lovens Form for at faae det aldeles Underordnede bragt i Overensstemmelse med hiint.

Borgen.

B. Christensen,  
Ordfører.H. N. Clausen,  
Formand.

Drejere.

Faurstou.